

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1999-2000

24 februari 2000

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR WELZIJN, VOLKSGEZONDHEID EN GELIJKE KANSEN

Interpellatie van de heer Sven Gatz tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over de bijzondere jeugdzorg in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad

Vraag om uitleg van de heer Koen Helsen tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over het meldpunt milieu en gezondheid

Vraag om uitleg van de heer Luc Martens tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over het geldelijk en administratief statuut van de ziekenhuisapothekers

Vraag om uitleg van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over de financiering van de buitenschoolse kinderopvang

Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gelijke Kansen

Donderdag 24 februari 2000

VOORZITTER : Mevrouw Patricia Ceysens

– *De interpellatie wordt gehouden om 10.09 uur.*

Interpellatie van de heer Sven Gatz tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over de bijzondere jeugdzorg in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Gatz tot mevrouw Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over de bijzondere jeugdzorg in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad.

De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz : Mevrouw de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, alvorens ik tot de eigenlijke interpellatie kom, wil ik twee opmerkingen maken. Het onderwerp dat ik wens aan te snijden is geen louter technisch-juridisch probleem. In Brussel, net zoals in andere grote steden, is er een vrij grote doelgroep voor de bijzondere jeugdzorg. Ik spreek me er niet over uit om hoeveel Franstaligen en Nederlandstaligen het gaat. Ik constateer enkel dat er een grote doelgroep is, en dus een belangrijke nood.

De interpellatie gaat ook niet over een louter communautair probleem. Uit het Senaatsverslag over wat de zogenaamde eerste valies van de Costa vormt, blijkt dat de Senaat het in zijn vroegere samenstelling over een aantal punten unaniem eens was, waaronder, tot mijn verrassing, ook over dit punt. Naar mijn oordeel hoort het onderwerp echter niet thuis in de Costa, want het is een gewoon beleidsprobleem. Dat betekent niet dat het geen communautaire aspecten heeft, maar in feite gaat het om het oplossen van een juridisch vacuüm. Dit schetst de context van het debat.

In 1988 werd de bijzondere jeugdzorg als bevoegdheidsdomein overgedragen aan de gemeenschappen. Die bijzondere jeugdzorg bevat verschillende luiken. Een daarvan is de algemene preventie, een ander de individuele begeleiding. Die individuele begeleiding heeft op haar beurt nog eens een vrijwillig luik en een gedwongen luik. Het is jammer dat het zo moet, maar ook in de toekomst zal een deel van de bijzondere jeugdzorg gedwongen moeten gebeuren, na een rechterlijke beslissing. Daar ligt de link met justitie.

In het Nederlandse en het Franse taalgebied zorgt dit niet voor problemen. Zowel de Vlaamse als de Franse Gemeenschap hebben de oude wet van 8 april 1965 door nieuwe decreten vervangen, waardoor het oude concept van de jeugdbescherming tot een jeugdzorg werd gepromoveerd. In het Brussels Hoofdstedelijk Gewest is er echter wel een probleem.

Het ontbreekt niet zozeer aan mogelijkheden voor de gemeenschappen om een aanbod aan instellingen tot stand te brengen, ook niet voor de Vlaamse Gemeenschap. Tot mijn grote vreugde is er de jongste zes tot zeven jaar dan ook heel veel gebeurd. Er zijn veel nieuwe instellingen gekomen, dankzij een partnerschap tussen de VGC en de Vlaamse Gemeenschap. Wat betreft de investeringstoelage heeft de VGC vaak de nodige startmogelijkheden aan de instellingen gegeven, waarna de werking vrij snel door de Vlaamse Gemeenschap op basis van het decreet werd erkend. Dat is een mooi voorbeeld van hoe de samenwerking kan verlopen.

Maar hoewel er veel is gebeurd, zijn we nog niet klaar. De nieuwe Vlaamse regering heeft immers gezegd dat ze voortaan een derde van de Brusselaars als haar doelgroep beschouwt. We kunnen niet verwachten dat de Vlaamse regering op een jaar tijd een inhaaloperatie kan doorvoeren om die doelgroep te bereiken. Dit werpt een ander licht op

Gatz

de goede evolutie van de voorbije jaren. We moeten nog kunnen blijven groeien. Het gaat de goede kant uit.

Als jongeren zich op vrijwillige basis aanmelden bij het Comité voor Bijzondere Jeugdzorg of bij een van de instellingen, zijn er geen fundamenteel andere problemen dan in de rest van Vlaanderen. Het kernprobleem is daarentegen het grondwettelijk kader. In Brussel zijn er juridisch gezien geen Vlamingen of Franstaligen. De mensen hebben wel een Nederlandstalige of een Franstalige identiteitskaart, maar dat is slechts een administratief document dat door de gemeenten wordt toegelaten. Het is geen juridisch document. De juridische consequenties gaan niet veel verder dan het feit dat de gemeenten het document in een van de beide talen afleveren.

Instellingen kunnen zich door hun organisatie of hun werking bekennen tot de ene of de andere gemeenschap. Daarbij rijst het volgende probleem. Als een jeugdrechter een jongere moet plaatsen, welk criterium moet dan worden gebruikt om de jongere in het Vlaamse of in het Franstalige circuit onder te brengen? Er kunnen vrij eenvoudige oplossingen voor worden bedacht.

Een oplossing zou kunnen zijn dat de taal wordt genomen, die door de jongere in de procedure werd gekozen. Dat heeft echter geen genade gevonden in de ogen van de Raad van State, net zoals het voorstel om de taal van de identiteitskaart te gebruiken, dat door mijn collega's in de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie is ingediend. De Raad van State oordeelt immers terecht dat er in de huidige staatsstructuur geen sprake is van een subnationaliteit, terwijl daar met zulke regelingen minstens een begin mee zou worden gemaakt. Ik wens hier het debat over de subnationaliteit niet te voeren, maar wil slechts aangeven waarom het voorgestelde niet mogelijk bleek.

De voorbije acht jaar hebben verschillende collega's voorstellen ingediend bij de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie om dit probleem op te lossen. De Raad van State heeft echter altijd een spelletje gespeeld met de indieners, en betitelde de voorstellen meestal als ongrondwettelijk, maar gaf nooit aan wat er dan wel kan gebeuren. Pas op het einde, een jaar of twee geleden, heeft de Raad van State gezegd dat er een samenwerkingsakkoord nodig is tussen de Vlaamse en de Franse Gemeenschap om uit deze juridische impasse te geraken. Bovendien moet dat samenwerkingsakkoord al de

rest voorafgaan. Er kan dus niets gebeuren, en het heeft ook geen nut dat er door Brussel, het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie of raadsleden nog juridische initiatieven worden genomen. Alles moet gebaseerd zijn op een akkoord tussen de gemeenschappen.

Mevrouw de minister, hebt u al contacten gehad met uw Franstalige collega? Ik weet niet of uw voorganger zulke contacten heeft gehad met zijn Franstalige evenknie, maar wel dat het probleem ooit werd opgerakeld, tenminste op het niveau van de administratie, en dus waarschijnlijk ook op het niveau van de kabinetten. Er hebben dus nota's over bestaan, maar om een of andere onbekende reden is er verder niets meer gebeurd.

Mochten die contacten er nu zijn, hoever gaan die dan, en hoe concreet zijn ze? Mogelijk zijn het nog aftastende gesprekken, wat ik u, gelet op de complexiteit van het dossier, niet ten kwade zou duiden. Toch is het nodig dat we voor onszelf de krijtlijnen trekken. Willen we een samenwerkingsakkoord dat voorziet in een complementariteit tussen het Vlaamse en het Franse aanbod? Dat zou mijn goedkeuring kunnen wegdragen. De autonomie van de beide gemeenschappen blijft dan onverkort bestaan. Of wordt het een samenwerkingsakkoord waarin wordt gezocht naar ruimte voor eigen tweetalige instellingen voor bijzondere jeugdzorg in Brussel? Dat laatste is naar mijn opvatting niet wenselijk en evenmin noodzakelijk.

Er bestaat immers al een netwerk van instellingen aan Vlaamse en Franstalige kant. Het zou vreemd zijn om nu nog een netwerk van tweetalige instellingen te creëren. Ik weet echter dat de vraag daarnaar leeft bij een deel van mijn collega's in Brussel. Anderzijds zijn ze er zich ook van bewust dat het Verenigd College op dit ogenblik geen vetpot is en dat er geen middelen zijn om dat te doen. Het mag dan een voluntaristisch standpunt zijn, het is zeker niet politiek realistisch. Een cocommunautaire samenwerking is principieel te verkiezen boven het bijkomend creëren van bicommunautaire instellingen. Dit betekent niet dat ik het niet nuttig zou vinden dat er naast contacten met uw Franstalige collega's ook contacten zouden zijn met het Verenigd College. Dit is het kader dat ik wilde schetsen, dit zijn een aantal concrete vragen.

Het is mij natuurlijk bekend dat u op 16 maart naar de commissie Sociale Zaken van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie komt, zowat de tegenhanger van deze commissie. Dat was trouwens op mijn initiatief, omdat tenminste op die ma-

Gatz

nier een contact tot stand zou worden gebracht, wat niet wil zeggen dat u dat zelf niet zou gedaan hebben. Het gaat hier niet om contacten over dossiers inzake staats hervorming. Er is wel een link, maar in feite gaat het om een beleidsvacuüm, met het extra probleem dat de doelgroep voor bijzondere jeugdzorg in Brussel vrij groot is. Ik hoop dat u eerder positief of bevestigend op een aantal vragen kunt antwoorden.

Hoe ziet u zelf de timing om uit dit probleem te geraken? Ik weet dat dit niet op korte termijn rond kan zijn, maar deze legislatuur moet dat toch wel kunnen. Ik ben benieuwd naar uw politieke stellingname.

De voorzitter : Minister Vogels heeft het woord.

Minister Mieke Vogels : Mevrouw de voorzitter, collega's, dit gaat over één van de meest ingewikkelde voorbeelden van onze staats hervorming. Bij de federalisering van de bijzondere jeugdzorg zijn de gemeenschappen bevoegd geworden voor de maatregelen die worden uitgesproken door de jeugdrechter in het kader van de problematische opvoedingssituatie – POS – en in het kader van het als misdaad omschreven feit. Voor de POS bepalen de gemeenschappen ook de voorzieningen die de jeugdrechter kan gebruiken om een POS te verhelpen.

Dit is in Brussel nooit geregeld. Zoals de heer Gatz, die de situatie al jaren volgt, reeds stelde, heeft dit nog niet tot echte problemen geleid. In Brussel behelpen de jeugdrechters zich. Het is echter geen gezonde situatie, zeker niet in het licht van de motie van aanbeveling die het parlement gestemd heeft en de beslissing dat we inderdaad 30 percent van de Brusselse bevolking beogen als doelgroep voor het voeren van ons gemeenschapsbeleid. Als we zeggen dat het beleid inzake bijzondere jeugdzorg voor Vlaanderen een prioriteit is, dan betekent dit dat we ten aanzien van de situatie in Brussel een aantal initiatieven moeten nemen. Brussel is immers een grootstad waar de problematiek van de jeugdbescherming scherper tot uiting komt dan in de landelijke gebieden.

Eén van de belangrijkste zaken is preventie. Het parlement heeft gezegd dat we een preventief beleid moeten voeren en dat we de bijzondere jeugdzorg bijzonder moeten houden. Zolang er binnen de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie niets wordt ondernomen om uitvoering te geven aan de geest van de defederalisering, waardoor ook een eigen preventief beleid kan worden gevoerd,

hebben we echter geen kader om in te werken. In die zin is het eveneens belangrijk dat er iets wordt ondernomen.

U hebt terecht de lange lijdensweg met de Raad van State geschetst. Ik heb van de juridische dienst van de Vlaamse Gemeenschap vijf pagina's complexe tekst gekregen waaruit ik het volgende begrepen heb. De Raad van State heeft inderdaad gezegd dat er eerst een protocolakkoord moet zijn tussen de Franse en de Vlaamse Gemeenschap inzake de terbeschikkingstelling van haar instellingen in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad voor we iets kunnen ondernemen.

Tot nu toe zijn er eerste contacten geweest met minister Maréchal, bevoegd voor jeugdwelzijn in de Franse Gemeenschap, in het verlengde van de hervorming van de hele jeugdbeschermingswet van 1963 en van de hervorming naar het jeugdsanctierecht. We hebben hier gesteld dat we de situatie van Brussel moeten bijtekenen. Dit moeten we bekijken als we het jeugdsanctierecht opmaken. Samen met een aantal overgangsbepalingen moeten we nagaan of we de situatie in Brussel niet kunnen vereenvoudigen.

Ten tweede zijn er afspraken gemaakt tussen de kabinetten voor de voorbereiding van de hoorzitting die inderdaad zal worden georganiseerd op 16 maart in de Verenigde Vergadering van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie. Medewerkers van mijn kabinet en van het kabinet van minister Maréchal hebben hierover een afspraak op 7 maart. Ze gaan na welke gemeenschappelijke positie we op die hoorzitting kunnen innemen inzake het protocolakkoord. De inhoud ervan is momenteel nog niet duidelijk vastgelegd en bijgevolg ook nog moeilijk te vatten. De vergadering op 7 maart zal echter meer duidelijkheid brengen en mag gezien worden als de start voor de verdere samenwerking. Het zal de bedoeling zijn het probleem in Brussel inzake de bijzondere jeugdzorg zo snel mogelijk op te lossen, al was het alleen maar om aan onze eigen resolutie uitvoering te geven.

Meer kan ik u helaas nog niet vertellen, tenzij u nog eens melden dat wij er werk van zullen maken. Het is misschien reeds een stap vooruit ten opzichte van de vorige regering, waar toch wat vrees bestond om contact op te nemen met de bevoegde minister uit de andere gemeenschap. Die contacten lopen op dit moment vrij vlot.

De voorzitter : De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz : Mevrouw de minister, u hebt terecht gesteld dat de jeugdrechters zich op dit

Gatz

ogenblik behelpen. Zij zijn echter wel vragende partij voor een oplossing. Ze mogen zich niet bezondigen aan rechtsweigeren, maar gelet op het juridische vacuüm dat zij moeten overbruggen zou dit theoretisch wel kunnen. In deze materie is dit echter niet wenselijk en ze doen het dan ook niet. Maar ook bij hen zit het hoog.

Een ander element inzake het aanbod en de technische interpretatie heb ik daarnet niet aangehaald. We zullen er echter wel rekening mee moeten houden. De programmatie voor het Vlaams decreet voor Brussel en Halle-Vilvoorde zit natuurlijk deels samen. Dit hoeft de zaken niet te bemoeilijken, maar zal ze zeker niet vereenvoudigen.

Ten slotte heb ik er alle begrip voor dat u nog geen haarscherp zicht hebt op wat de onderhandelingsmaterie zou kunnen zijn. Het lijkt mij nuttiger om eerst een kaderovereenkomst te hebben die vrij grote afspraken vastlegt, eerder dan een gedetailleerde overeenkomst die niet tot stand komt omdat men struikelt over details. Enkele specifieke punten kunnen worden geregeld, maar het lijkt mij nuttiger de kaderovereenkomst de nodige tijd te geven om na te gaan of ze degelijk werkt en pas dan, als de samenwerking goed verloopt, op de details in te werken.

Dit is mijn aanvoelen. Ik ken deze materie vrij goed. Mocht het allemaal zo simpel zijn, dan had iemand al lang een ontwerp van overeenkomst op tafel gelegd. Mevrouw de minister, het verheugt mij dat u de koe bij de hoorns wilt vatten. We zullen er in de toekomst wellicht meer over vernemen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Koen Helsen tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over het meldpunt milieu en gezondheid

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Helsen tot mevrouw Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over het meldpunt milieu en gezondheid.

De heer Helsen heeft het woord.

De heer Koen Helsen : Mevrouw de voorzitter, mevrouw de minister, in 1997 werd het meldpunt milieu en gezondheid opgericht door uw voorgangster, mevrouw Demeester. Het was de bedoeling dat klachten van mensen met gezondheidsproblemen die veroorzaakt zouden zijn door het leefmilieu daar konden worden gemeld. Ik heb begrepen dat men daar 24 uur op 24 en 7 dagen op 7 telefonisch terecht kon.

In het verleden werd hierover gesproken in de commissie voor Leefmilieu, met name over de problematiek van de permanentie buiten de kantooruren. Er werd toen verwezen naar het noodnummer van politie en rijkswacht, waarbij telkens het probleem rees dat die mensen niet altijd voldoende geschoold zijn om die specifieke problemen aan te pakken of door te verwijzen. In de commissie had men het ook over de onaangekondigde inspecties. Als ik me niet vergis vonden die besprekingen plaats in april 1999, dus nog niet zo lang geleden.

Ik weet niet in welke mate een en ander verbonden is aan de volksgezondheid. Dat zal wel niet bij alle milieu-overtredingen het geval zijn. Ik heb begrepen dat er in dat meldpunt vervolgens een bundeling zou plaatsvinden van die klachten, die eenmaal per week zouden worden doorgespeeld aan de gezondheidsinspectie van de Vlaamse Gemeenschap. Die inspectie zou die gegevens dan eerst verwerken en in tweede instantie analyseren, met als doel de milieuproblemen in Vlaanderen te bundelen, maar ook preventieve maatregelen voor te stellen.

In 1999 werd die overeenkomst met de administratie niet verlengd. Nu is er een registratie via de Vlaamse Infolijn, dus het nummer 0800/30.201. Deze meldingen worden dan doorgezonden naar de provinciale gezondheidsinspectie.

Terzake heb ik een aantal vragen. Beschikken we over een overzicht van wat er via die Vlaamse Infolijn in 1999 werd geregistreerd ? Welk beeld geeft dat op jaarbasis ? Wat is de aard van die klachten ? Gaat het over milieu of ook meer specifiek over volksgezondheid ? Bestaat er een rapport over de aard van die klachten en de maatregelen die eventueel werden voorgesteld ? Bestaat er een soort vast stramien om die klachten verder te behandelen ? Welke conclusies kan men uit dit alles trekken ? Is het beter te werken via die Vlaamse Infolijn of is het vroegere systeem, met het meldpunt milieu en gezondheid, beter ? Wat is de evolutie in de toekomst ?

De voorzitter : Minister Vogels heeft het woord.

Minister Mieke Vogels : Mevrouw de voorzitter, collega's, om met de laatste vraag te beginnen : noch het ene systeem, noch het andere was echt goed. In de periode tussen 1 oktober 1999 en 18 februari 2000 werden er slechts 20 klachten gemeld via de infolijn. In de periode tussen 1 november 1998 en 5 mei 1999 ging het over 83 klachten. Noch die infolijn, noch dat meldpunt voor milieu- en gezondheidsklachten is blijkbaar bekend bij de bevolking.

De klachten zijn weinig specifiek of concreet. Ook qua oorzaak zijn ze niet echt terug te brengen tot bepaalde probleemgevallen. In het algemeen gaat het over vrij vage klachten zoals hoofdpijn, een geïrriteerde keel en geurhinder. Deze klachten worden doorgegeven aan de milieu-inspectie, ook op dit ogenblik nog, maar er zit weinig logica in. Ik heb gevraagd de klachten die ons tot nu toe bereikten te bundelen en te evalueren, zodat we aan de hand daarvan kunnen leren waar het misloopt met die infolijn.

Ik wil duidelijk zijn : samen met u erken ik het belang van die infolijn, maar het grote probleem is dat het meldpunt inzake milieu en gezondheid destijds halsoverkop is opgericht, min of meer als reactie op een specifiek probleem zoals dat van de Isvag-oven. Het werd dus opgericht zonder dat in het benodigde kader was voorzien en zonder dat er voorzien was in evaluatie en analyse. Daarom heb ik tot nu toe de infolijn voor het doorgeven van klachten inzake milieu en gezondheid niet geactiveerd, en heb ik er zeker nog geen campagnes rond laten voeren. We moeten immers de kar niet voor het paard spannen. Er moet dus eerst worden voorzien in een structuur binnen de administratie voor men de mensen oproept om klachten in te dienen, anders weet men daar naderhand geen blijf mee en bereikt men het tegengestelde van wat werd beoogd met dat infopunt, namelijk mensen geruststellen. Als men niets doet met die klachten, scheidt men slechts meer ongerustheid.

Daarom kondig ik in mijn beleidsnota onder het hoofdstuk 'Milieu en gezondheid' de oprichting van een milieu- en gezondheidsstructuur binnen de administratie aan. Het is de bedoeling vanuit de basis te werken en dus uit te gaan van de LOGO's. Als die versterkt zijn en op volle kracht draaien – daarom is dit ook niet iets voor vandaag, maar veeleer voor morgen – zullen dit immers de instanties zijn die eerst worden geconfronteerd met lokale angsten inzake de invloed van bepaalde bedrijven op de gezondheid. Bepaalde kwalen, zoals huidirritatie, die plots veel meer voorkomen in een bepaalde omgeving en waarvan bewezen is dat ze een gevolg

zijn van die invloed, zullen het eerst worden gemeld via LOGO's, huisartsen en vertegenwoordigers die lokaal bezig zijn met preventief gezondheidsbeleid. We zien die LOGO's dus als belangrijk meldpunt terzake en moeten hen dan ook de mogelijkheid geven om contact op te kunnen nemen met de milieu- en de gezondheidsinspectie op het provinciale vlak.

Dat staat ook in de beleidsnota. We zouden graag een nauwere samenwerking zien tussen die milieu-inspectie en die gezondheidsinspectie. Terzake worden er momenteel gesprekken gevoerd met minister Dua. In de meeste provincies huizen beide inspecties reeds in hetzelfde gebouw. Als er dan klachten zijn, kunnen die worden doorgegeven aan de milieu- en de gezondheidsinspectie. Die kunnen dan onmiddellijk reageren, door bijkomend onderzoek te doen, lucht- en watermonsters te nemen enzovoort. Als het probleem structureler is, wordt dit doorgegeven aan het instituut inzake milieu en gezondheid dat we aan het oprichten zijn en dat op Vlaams niveau het beleid inzake milieu en gezondheid moet sturen.

Het opzet is dus om binnen de twee jaar die structuur inzake milieu en gezondheid binnen de administratie tot stand te brengen. Op dat ogenblik kunnen we dan eventueel de infolijn inzake milieu en gezondheid activeren, mocht het niet volstaan dat een en ander wordt doorgegeven via de LOGO's. Ik heb echter toch de indruk dat men beter via de LOGO's werkt dan via een centrale lijn : bij dat laatste is het immers zeer moeilijk om te detecteren wat nu precies de klachten zijn.

Uit een eerste overzicht van de ontvangen klachten blijkt overigens dat mensen geregeld onbruikbare gegevens uit hun eigen medisch dossier vermelden. We moeten zeer omzichtig omspringen met instrumenten als algemene meldingslijnen. Vaak maken ze de bevolking ongerust in plaats van ze gerust te stellen. Bovendien kan men met de verkregen informatie vaak niet veel aanvangen.

Samengevat meen ik te mogen stellen dat we aan een structuur werken. De Vlaamse Infolijn blijft uiteraard ondertussen klachten rond milieu en gezondheid registreren. Al deze klachten worden aan de administratie doorgegeven. We doen momenteel wat we kunnen.

De voorzitter : De heer Helsen heeft het woord.

De heer Koen Helsen : Mevrouw de minister, ik ben niet zo gelukkig met uw antwoord. U hebt zelf toegegeven dat er weinig gevolg wordt gegeven

Helsen

aan de binnengekomen klachten. Ik heb de indruk dat er inderdaad weinig onderzoek naar mogelijke oorzaken van problemen wordt verricht. Uw plan om in de toekomst via de LOGO's te werken verontrust me dan ook. Ik heb op zich geen bezwaren bij die LOGO's, maar ik stel vast dat ze niet goed functioneren.

Minister Mieke Vogels : Momenteel werken die inderdaad nog niet zo goed.

De heer Koen Helsen : Dit is volgens u een tijdelijk probleem. Bent u niet van mening dat een dergelijk meldpunt een prioriteit is ? Indien we op de behoefte willen inspelen, moeten we misschien aan een andere formule denken. Ik beweer niet dat ik op dit ogenblik een kant-en-klaar voorstel naar voren kan brengen. Ik wil enkel mijn ongerustheid laten blijken.

De voorzitter : Minister Vogels heeft het woord.

Minister Mieke Vogels : De LOGO's verkeren in een opstartfase. Vorige week heeft in de AB het eerste LOGO-infocafé plaats gehad. De daar aanwezige dynamiek heeft mij aangenaam verrast. De LOGO's zijn onder een niet altijd zo gunstig gestarte gestart. De taken en de specifieke rol van de provincie bijvoorbeeld, zijn in het LOGO-besluit niet duidelijk geformuleerd. Volgens dit oorspronkelijk besluit moesten een aantal bestaande preventieve gezondheidsoverleginitiatieven in een nieuwe structuur opgaan. Dit was voor sommige gebieden een kunstmatige ingreep. Die operatie lijkt nu echter grotendeels gelukt. Na bijna een vol jaar werken, is voor de meeste LOGO's eindelijk personeel aangeworven. Dit personeel heeft vorige week in de AB op mij alvast een zeer enthousiaste indruk gemaakt. We moeten die mensen nu de kans geven om de laatste problemen op te lossen en om de LOGO's op vrij korte termijn verder uit te bouwen.

Wat uw andere vraag betreft blijf ik bij het standpunt dat het geen zin heeft om een zoveelste klachtenbank voor de bevolking op te richten, zeker rond een zo gevoelige materie als gezondheid en milieu. We beschikken momenteel niet over de middelen en het personeel om die klachten ernstig op te volgen. Dit zijn noodzakelijke voorwaarden die we eerst moeten vervullen.

Dit is overigens ook de reden waarom het infopunt een tijdlang niet heeft gewerkt. Een infopunt heeft enkel zin als men ook over voldoende personeel

beschikt om de zaken ernstig op te volgen. De klachten die nu binnenkomen, worden aan de – overigens ook al onderbemande – gezondheidsinspectie doorgegeven. Het activeren van de infolijn heeft met andere woorden momenteel geen zin. Men zou met de honderden binnenkomende telefoons gewoon geen blijf weten.

Ik twijfel bovendien aan het nut van een algemeen meldpunt. Het aantal infolijnen in Vlaanderen, zowel op het gemeentelijk als op het provinciaal en op het Vlaams niveau, is nu al angstwekkend groot en het is me helemaal niet duidelijk of die de mensen echt wel helpen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Luc Martens tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over het geldelijk en administratief statuut van de ziekenhuisapothekers

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Martens tot mevrouw Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over het geldelijk en administratief statuut van de ziekenhuisapothekers.

De heer Martens heeft het woord.

De heer Luc Martens : Mevrouw de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, mijn vraag draait eigenlijk rond de ziekenhuisapothekers die specifiek voor OCMW's werken. Er zijn in dit verband in het verleden al sectorale akkoorden gesloten. Dit ging steeds met moeizame onderhandelingen gepaard.

Het lopende sectoraal akkoord werd voorafgegaan door de richtlijnen-Kelchtermans, op het einde van de vorige regeringsperiode nog aangevuld met de richtlijnen-Kelchtermans-Demeester. Men heeft toen vooral met gemeentebesturen onderhandeld. Pas in fine heeft men toen ontdekt dat er ook nog OCMW's zijn. Men is er toen dan ook niet meer in geslaagd om een aantal eigenheden, die inherent zijn aan de opdrachten van de OCMW's, in die sectorale akkoorden te vertalen.

Een gemeentebestuur is een administratie. Dit werd vaak beschouwd als een kleine weerspiegeling van de centrale administraties. OCMW's beschikken echter over rusthuizen en ziekenhuizen.

Martens

Zij vervullen een aantal functies die men in een normale administratie niet terugvindt. Men heeft die specifieke situaties nooit op een adequate manier in de sectorale akkoorden kunnen verwerken. Deze akkoorden hebben dan ook stevast tot problemen geleid.

De huidige situatie is met andere woorden zeker niet nieuw. Ze vloeit voort uit de vroegere sectorale akkoorden. Ook het door ons in 1997-1998 afgesloten sectoraal akkoord heeft die problemen niet kunnen oplossen. Er is toen wel een stap in de goede richting gezet. Wij hebben toen het systeem van waardering herdacht. Dit systeem was verbonden aan de piramidale opbouw van de administratie, waarbij iemands hoogte in de piramide en de hieruit voortvloeiende honorering kunnen worden afgemeten aan de hand van het aantal mensen dat hij onder zich heeft.

We hebben die benadering toen verlaten. Dit is vooral voor de OCMW's van groot belang. Binnen hun werking spelen heel andere verhoudingen en geldt de piramidale opbouw niet als dusdanig. De OCMW's beschikken over gespecialiseerd en gekwalificeerd personeel. Goede voorbeelden hiervan zijn de directeurs en de ziekenhuisapothekers. Deze laatsten zijn onmiskenbaar experts. Ze moeten vaak leiding geven en coördineren. Vaak moeten ze ook in een startfunctie functioneren. Ook hun bijzondere deskundigheid, de verplichte wachtdiensten en de omvang van een aantal van hun taken spelen hierbij een rol.

Het sectoraal akkoord 1997-1998 moest hier een antwoord op bieden. Toen dit niet helemaal bleek te lukken, hebben we via een omzendbrief aandacht voor de hieruit voortvloeiende spanning gevraagd. Deze omzendbrief is in juni 1999 – nog net op de valreep – verstuurd. Er rees immers een reëel probleem, en de sector had ons gevraagd hier aandacht aan te besteden.

We hebben toen een aantal ongerijmdheden vastgesteld. Op sommige plaatsen was men zelfs in strijd met andere wetgevingen. Ik zal u één voorbeeld van de bestaande spanningen geven. Het KB van maart 1991 bepaalt dat een ziekenhuisapotheker niet minder mag verdienen dan een directeur-verpleger. Dit gebeurt in de praktijk echter wel. Onze omzendbrief heeft aandacht voor die problemen en de eruit voortvloeiende spanningen gevraagd. Sommige ziekenhuizen respecteren de akkoorden niet. Het is begrijpelijk dat dit onrust veroorzaakt bij de ziekenhuisapothekers en bij de mensen die voor hun belangen opkomen. Ze krij-

gen tenslotte niet wat ze bij de onderhandelingen hadden verworven. De OCMW's hebben binnen het kader van de huidige wetgeving nochtans de mogelijkheid om dit probleem op te lossen. Ze kunnen een vorderingsgraad instellen, een bijzondere functie creëren en een oplossing zoeken voor de wachtvergoedingen. De instrumenten zijn voorhanden, maar worden vaak niet gebruikt.

Ik zou graag weten wat u, mevrouw de minister, zelf van heel deze problematiek vindt. Lopen er acties die, binnen de uitgangspunten van het eerder afgesloten sectoraal akkoord, oplossingen kunnen bieden ?

De voorzitter : Minister Vogels heeft het woord.

Minister Mieke Vogels : Mevrouw de voorzitter, collega's, ik zit wat verveeld met deze vraag, echter niet omdat het een vervelende vraag zou zijn. Het probleem is mij ook niet onbekend. Binnenkort heb ik een afspraak met een afvaardiging van de ziekenhuisapothekers, waarbij het waarschijnlijk ook over deze problematiek zal gaan. Ik heb echter uw vraag voor het inwinnen van meer gegevens doorgestuurd naar de administratie. Pas gisteren heb ik het antwoord ontvangen dat dit niet tot mijn bevoegdheden behoort, maar tot die van minister Sauwens.

Mijnheer Martens, ik heb de omzendbrief inderdaad nagelezen. U hebt terecht aandacht gevraagd voor de ziekenhuisapothekers. Dat staat er ook met zoveel woorden in. U hebt verwezen naar punt 1.2 'Personeelsformatie' en naar de mogelijkheden voor de ziekenhuisapothekers om zich toch te conformeren aan de federale regels hierover.

Tijdens de regeringsonderhandelingen hebben we geoordeeld dat het beter zou zijn dat het administratief toezicht op de gemeenten en OCMW's in handen zouden zijn van één minister, mede in functie van een nieuwe boekhouding en regelgeving. Daarom werd het overgedragen aan minister Sauwens. De administratie deelt me mee dat ik op dit moment weinig of geen middelen meer heb om tussen te komen in het statuut van de ziekenhuisapotheker binnen het personeelsstatuut van de OCMW-ziekenhuizen, omdat dit ressorteert onder het administratief toezicht.

Ik zal een brief schrijven aan minister Sauwens, op grond van de kwaliteitsbewaking van de ziekenhuizen, waarin ik hem zal vragen de nodige maatregelen te nemen om, in de geest van de gesloten sectorale akkoorden, de functie van ziekenhuisapotheker ook in het OCMW in ere te houden. Ik zie

Vogels

op dit moment niet veel andere mogelijkheden, tenzij u mij een suggestie kunt doen.

De heer Luc Martens : Mevrouw de minister, ik heb de vraag ingediend vanuit de actie die ikzelf heb ondernomen. Als ik niet het gevoel had terzake recht in mijn schoenen te staan, zou ik eerder beschroomd zijn om een vraag te komen stellen over de periode waarin ik zelf bevoegd was. Ik heb inderdaad ook de bedenking gemaakt dat de bevoegdheden werden herschikt. We hebben destijds met de heer Peeters getwist over wie waarvoor bevoegd zou zijn. Toen hebben we dit nog gescheiden gehouden. Dat verklaart waarom toen de CAO werd afgesloten door de tandem Peeters-Martens, zoals dat voorheen gebeurde door het duo Kelchtermans-Demeester. Formeel juridisch heeft uw administratie dus gelijk, en bent u niet bevoegd om terzake te handelen.

Ik zou mijn vraag opnieuw kunnen stellen aan de heer Sauwens. Toch vraag ik dat u er zou op aan dringen dat men op een correcte manier zou uitvoeren wat werd afgesloten uit zorg voor de OCMW's en op basis van onze bevoegdheid terzake. Dat zou op het terrein ook worden gewaardeerd. Het gaat niet om het bevestigen van een bepaalde kaste of zo. Mensen die een bepaalde expertise hebben, willen daarvoor worden gewaardeerd, net zoals anderen in de samenleving. Als we dat niet doen, dan krijgen we ook geen goede mensen meer.

De functie van ziekenhuisapotheker is heel belangrijk. Het kan een begin zijn van veel fouten, met allerlei gevolgen.

Minister Mieke Vogels : Het is ook belangrijk in functie van het Vlaams kwaliteitsdecreet. Een van de verplichte indicatoren daarin is het werken aan juiste medicatie. Om die kwaliteitsdoelstellingen te realiseren, hebben we de ziekenhuisapotheker zeker nodig. Op basis van die visie zal ik een brief schrijven aan minister Sauwens.

Ik zat hiermee verveeld omdat uw vraag dateert van 16 februari, terwijl het me pas gisteren duidelijk is geworden dat ik niet bevoegd ben. Dat was te laat om u daarvan te kunnen verwittigen.

De heer Luc Martens : Mevrouw de minister, het is geen groot meningsverschil. Ik neem nota van uw

antwoord, en zal de vraag opnieuw stellen aan de heer Sauwens.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over de financiering van de buitenschoolse kinderopvang

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Van Cleuvenbergen tot mevrouw Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, over de financiering van de buitenschoolse kinderopvang.

Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Mevrouw de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, de jongste jaren heeft Vlaanderen zijn buitenschoolse kinderopvang goed uitgebouwd. Er is regelgeving tot standgekomen en er werden kwaliteitseisen gesteld. Sindsdien zijn heel wat gemeenten, OCMW's en andere initiatiefnemers met buitenschoolse kinderopvang begonnen. Het personeel wordt grotendeels gefinancierd door het FCUD. Dat zorgt echter voor discussies.

Sinds jaren is men in Vlaanderen terecht verantwoordigd over de verdeling van de FCUD-middelen. Daarom gebeurden er een aantal bijsturingen. Deze middelen bedragen 0,05 percent van de totale loonmassa en zijn afkomstig van zowel de werknemers uit de privé-sector als de ambtenaren. Ze worden ingezet om de combinatie van arbeid en gezin gemakkelijker te maken en om de tewerkstelling van vrouwen te bevorderen. Daarom is het verantwoord dat ze worden besteed aan buitenschoolse kinderopvang.

Eind 1999 ging – althans volgens de planning – 42,5 percent van de middelen naar Vlaamse promotoren, en 57,5 percent naar Franstalige. Dat verklaarde de minister Vandenbroucke. In een verslag van het federaal parlement lees ik dat er heel geleidelijk een rechtzetting gebeurt van deze scheefgroei, maar niet zonder moeilijkheden.

De scheefgroei heeft verschillende oorzaken. Een daarvan is de plaatselijke werkgelegenheidspoli-

Van Cleuvenbergen

tiel, die in elke regio op een andere manier werd uitgebouwd, waarbij de eigen kinderopvang al dan niet werd ondersteund. Een andere oorzaak ligt in de kwaliteitseisen die Vlaanderen vanuit een welbepaalde visie oplegde, maar die afwijken van de normen van het FCUD. Daardoor kunnen een aantal voorzieningen in Vlaanderen geen aanspraak meer maken op subsidies, terwijl gelijkaardige projecten in Wallonië dat nog wel kunnen.

Er wordt reeds lang een overheveling bepleit van FCUD-middelen naar de gemeenschappen. Vlaanderen is immers exclusief bevoegd voor de kinderopvang. Het beleid zou dus ook door Vlaanderen moeten worden bepaald. Vlaanderen bepaalt nu al de regelgeving en de erkenning, maar subsidieert alleen voor de tewerkstelling.

De federale regering zet nu, naar mijn oordeel, een stap te ver. Minister Vandenbroucke verklaarde letterlijk 'de afstemming van de normeringen van gemeenschappen en gewesten op die van de federale overheid, de organisatie van een één-loketsysteem, en een kwalitatief personeelsbeleid' voorop te stellen. Dit gaat te ver. Er is geen discussie meer over de bevoegdheid van de gemeenschappen. Waarom moet er dan nog een hiërarchie in de normering worden ingeroepen, en waarom moet die dan nog uitgaan van het federale niveau ?

Zolang we in Vlaanderen blijven afhankelijk van de FCUD-middelen kunnen we te weinig structurele ondersteuning geven aan de buitenschoolse kinderopvang, en kunnen we geen personeelsbeleid voeren. Tegelijk moeten de voorzieningen in Vlaanderen totaal verschillende dossiers opmaken naargelang ze bestemd zijn voor het FCUD, voor Kind en Gezin of voor tewerkstelling. Dat is vrij ingewikkeld.

Mevrouw de minister, wat is het standpunt van de regering over de uitspraak van minister Vandenbroucke ? Welke contacten hebt u met de federale minister al gehad over de ontwikkelingen in de kinderopvangsector ? Reeds begin december verklaarde hij immers dringend contact te willen opnemen met de Vlaamse minister.

De voorzitter : De heer Martens heeft het woord.

De heer Luc Martens : Dit is een moeilijk en vervelend verhaal, wat verhindert om die buitenschoolse kinderopvang de kracht te geven die hij eigenlijk moet hebben. Er is een veelheid van geldstromen :

het FCUD, de Gesco's, de ouderbijdragen, de inspanningen van de gemeenten en de Vlaamse overheid. Dit zijn dus vijf geldstromen die niet op een coherente manier kunnen worden gestuurd. Ik herinner mij dat wij in de vorige legislatuur slechts trage vooruitgang boekten na moeizame onderhandelingen inzake protocollen en deelaspecten. Wij hebben initiatieven genomen om de middelen wat evenwichtiger te maken, maar dat staat nog niet op punt. Hierin was de heer Dehaene een belangrijke bondgenoot.

Het blijft echter een groot probleem dat men federaal aanvaardt dat de middelen van het FCUD in een soort enveloppen zitten waarover wij dan autonoom moeten kunnen beschikken. Er moet een soort trekkingsrecht zijn volgens een objectieve norm, bijvoorbeeld het aantal kinderen. Dit is onbetwistbaar, en we kunnen zelf perfect objectieve normen creëren voor die enveloppen.

Bovendien zijn de sociale partners niet altijd te goeder trouw. Zij komen langs de Vlaamse kas voor bepaalde doelstellingen. Bij andere doelstellingen geven ze er nog altijd de voorkeur aan zich federaal te organiseren. Ik hoop dat we in het verleden van de vraag van mevrouw Van Cleuvenbergen tot een coherent beleid kunnen komen.

De voorzitter : Ik zou graag nog een aantal punten toevoegen. Het FCUD was vroeger een gewoon fonds dat louter door de sociale partners werd beheerd. Met die 0,05 percent bijdrage heeft men op een bepaald moment in de programmawet, in 1998, het hele stelsel ondergebracht bij de sociale zekerheid. Dit maakt het natuurlijk moeilijker dan ooit om het te regionaliseren. Voorheen was het een gewoon fonds, en nu zit het verankerd in het sociale zekerheidsstelsel en wordt het meegenomen in de hele discussie over sociale zekerheid. Dit was beter niet gebeurd, maar ik vermoed dat dit te wijten is aan de toegeeflijkheid om aan die scheefftrekking te werken.

De heer Luc Martens : Voor ons is Kind en Gezin vandaag de eerste partner om het protocol te bewaken. Zij moet alles opvolgen en de controles doen, want ze heeft ook mee de wetgeving voorbereid. Daarom wilden wij een protocol hebben met deze organisatie, dat we echter altijd maar partieel hebben kunnen realiseren. Er was ten gronde geen goodwill om daar een oplossing voor te vinden.

De voorzitter : Het valt nu alleszins onder de sociale zekerheid en dat maakt het voor mij toch wat

Voorzitter

moeilijker. Bovendien is er nu ook een afdracht voor de Vlaamse ambtenaren.

Ten slotte was de afspraak gemaakt dat er, na een tegengesteld advies vanuit het lokale beleidsplan en vanuit het FCUD, een verzoeningsprocedure zou worden opgestart. Is dat al gebeurd? Zijn er al tegenstrijdige adviezen geweest?

Minister Vogels heeft het woord.

Minister Mieke Vogels : Mevrouw de voorzitter, collega's, dit is inderdaad een probleem met een lange geschiedenis. Ik zou willen beginnen met de aanleiding van de interpellatie.

Als de federale minister van Sociale Zaken meent dat de normering van de gemeenschappen en gewesten moet worden afgestemd op die van de federale overheid, dan zet hij de wereld op zijn kop. Ik wil blijven geloven dat hij dat niet zo bedoeld heeft. Het is voor mij in elk geval duidelijk dat het vaststellen van criteria voor de kindersector een exclusieve Vlaamse bevoegdheid is. Dit is ook het uitgangspunt van elke onderhandeling die ik in het kader van het FCUD doe. Die onderhandeling loopt volgens drie sporen.

Ten eerste waak ik er nauwgezet over dat Vlaanderen minstens de helft van de FCUD-middelen zou ontvangen. Dit is dringend. U hebt terecht gezegd dat de ambtenaren nu ook bijstorten. Dit is de laatste mogelijkheid om die scheefftrekking recht te trekken. De allerlaatste stand van zaken is dat het FCUD deze week een beslissing heeft genomen, waardoor er op termijn structureel 29 miljoen frank minder naar Franstalige projecten zou gaan.

Een deel van de tewerkstellingsprojecten van de Franse Gemeenschap zullen voortaan immers mee worden verrekend. Als deze bijkomende 29 miljoen frank ook naar Vlaamse projecten gaat, dan beschikt Vlaanderen op dit moment nog over 162 miljoen frank. Het daadwerkelijk toekennen van deze gelden aan Vlaamse initiatieven, zoals is voorzien, betekent dat van het totale in 2000 beschikbare bedrag van 1,558 miljard frank, 772 miljoen frank naar Vlaamse opvangprojecten zou gaan. Dit is 49,55 procent. Dit resultaat houdt voor mij slechts een begin van evenwicht in aangezien men het had over minimum 50 procent. Ik denk dat we verder via deze weg moeten onderhandelen en de druk opvoeren gezien het dringende karakter van de rechtekking. De federale minister heeft hier

ook de wil als Vlaams federaal minister om deze scheefftrekking weg te werken.

Het tweede spoor dat ik in de FCUD-context volg is dat van de administratieve eenduidigheid en eenvoudigheid. Het gaat hier om een klantgericht en vraaggestuurd beleid naar deze instellingen toe. Het is voor de initiatieven buitenschoolse opvang op dit moment ondoenbaar om die verschillende geldstromen te beheersen, en het lijkt me dat we dringend moeten zorgen voor een klantvriendelijker aanpak. Ik pleit er sterk voor dat de verschillende administratieve verplichtingen op elkaar worden afgestemd.

Een derde belangrijk spoor is werk maken van een structuur die op middellange termijn komaf maakt met de gekende problemen. Ik baseer mij daarvoor op de beslissing van de Interministeriële Conferentie van 2 juli 1997 die een beheersstructuur van de 0,05 percent-middelen in het vooruitzicht stelt, met participatie van de gemeenschappen. Vanuit dat oogpunt streef ik ernaar om vanaf 2001 een akkoord te kunnen afsluiten met de federale overheid dat de gelden voor Vlaanderen vergrendelt en de toekenning ervan conform de Vlaamse criteria laat verlopen.

De drie aangeduide sporen werden bilateraal tussen minister Vandenbroucke en mezelf besproken. Dit mondde uit in een interkabinettenwerkgroep die reeds een vijftal keer is samengekomen waarvan het rechtekken van de situatie een eerste resultaat is. De vergrendeling van het pakket en de overdracht naar de verschillende gemeenschappen die dit conform hun eigen regelgeving kunnen besteden is een politieke verworvenheid. Ik herhaal dat dit op het politieke vlak verworven is, maar er werd reeds gezegd dat de sociale partners dit zeer node zien gebeuren.

Het is niet zozeer op politiek niveau dat men een vinger in de pap wil houden voor de regelgeving van de buitenschoolse opvang, maar vooral de sociale partners zien daar – om het heel onrechtvaardig te zeggen – een beetje hun speelgoed in. Ze willen tot in het kleinste Waalse of Vlaamse dorp kunnen bepalen hoe die buitenschoolse opvang moet worden geregeld.

Samengevat kan ik stellen dat het dossier toch wel in een stroomversnelling zit. De interkabinettenwerkgroep verricht goed werk, gezien het rechtekken van de situatie en de recente beslissing daarover in het beheerscomité.

Vogels

Ik durf te geloven dat federaal minister Vandembroucke een slip of the tongue maakte toen hij verklaarde dat hij de regelgeving van de gemeenschappen wil afstemmen op de federale regelgeving. Wat ik van hem heb gehoord was veeleer het tegenovergestelde, namelijk het betonnen van het bedrag om het volgens de gemeenschapsregels te kunnen besteden.

Ik hoop dat we daar op korte termijn uit geraken. Het is immers ook van belang voor het aangekondigde beleidsplan inzake kinderopvang. Als we dit niet kunnen bereiken, dan zullen we het hele kinderopvangbeleid in Vlaanderen verder blijven hypothekeren.

Mevrouw de voorzitter, op uw laatste vragen over de bemiddelingscommissie kan ik niet meteen een antwoord geven. Dat weet ik niet zo meteen uit het hoofd.

De voorzitter : Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Mevrouw de voorzitter, ik betreur dat dit geen interpellatie heeft mogen zijn. Dat was mijn bedoeling, maar men heeft dit omgezet in een vraag om uitleg, terwijl dit onderwerp toch betrekking heeft op het Vlaamse beleid. Mocht dit een interpellatie zijn geweest, dan had het hele parlement terzake nog een signaal kunnen geven en dit nog kunnen versterken.

De voorzitter : Dat was een principiële beslissing van het Bureau, dat heel duidelijk heeft gezegd dat u niet kunt interpellieren over uitlatingen van een federaal minister. Als ik me niet vergis werd die beslissing unaniem genomen, dus uw vertegenwoordiger heeft ermee ingestemd. We hebben ons moeten houden aan deze beslissing.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Dat neemt niet weg dat ik het toch betreur.

Verder heb ik hier het verslag van de uiteenzetting die federaal minister Vandembroucke hield in de commissievergadering van 1 december 1999. Er is dus een geschreven neerslag van, dus dat is toch iets anders dan een toespraak elders, die soms gekleurd wordt weergegeven. De hele uitleg van de aanpassing van het FCUD voor de Franstaligen omwille van die tewerkstellingsmiddelen die bij hen nog steeds niet werden verrekend in de totaliteit van de FCUD-middelen, was een van de aan-

leidingen voor de interpellaties die daar hebben plaatsgevonden. Dat maakt misschien dat de minister wat voorzichtiger was. Maar toch betreur ik dat dit neergeschreven staat, want dit kan nog steeds worden gebruikt, ook tegen wat u nu zegt, mevrouw de minister.

Wat die 29 miljoen frank betreft voor de tewerkstelling, dus voor de B-fondsen zoals men het bij het FCUD noemt : ik heb die uitleg gelezen en volgens mijn interpretatie gaat het in de grote pot en wordt het dan terug verdeeld. Het gaat dus niet terug naar Vlaanderen.

Minister Mieke Vogels : Neen, deze week is beslist dat die 29 miljoen frank naar Vlaanderen gaat.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Des te beter. Trouwens, 49,55 percent is nog niet de helft. We mogen trouwens niet toelaten dat dit wordt gebetonneerd op de helft van de middelen. Daar is geen reden voor. We zouden eigenlijk moeten uitgaan van het aantal kinderen tot een bepaalde leeftijd, bijvoorbeeld tot 12 jaar, die kinderbijslag krijgen. Dat is de enige norm die hiervoor kan worden gebruikt. In de Kamer werd in die zin een wetsvoorstel ingediend.

Blijft nog het probleem dat het FCUD niet alles oplost. Er bestaan immers nog steeds categorieën mensen die niet storten bij het FCUD, zoals zelfstandigen. In Vlaanderen maken we in de praktijk nog nauwelijks het onderscheid, maar in feite is er onrechtstreeks sprake van een verrekening van de ene pot naar de andere. Op het werkveld hoort men die kritiek wel eens. Ik pleit dus tegen de norm van 50 percent, en zelfs tegen het gebruik van dit soort getallen. Ik pleit ervoor vanaf het begin uit te gaan van de kinderen die kinderbijslag ontvangen.

Naar aanleiding hiervan pleit ik ervoor om reguliere middelen in te schrijven voor buitenschoolse kinderopvang in de begroting. In de begroting Welzijn voor 2000 is daar immers geen sprake van. Dit maakt een structureel beleid onmogelijk : iedereen die werkt in de sector is afhankelijk van tewerkstellingsprojecten. Niemand met een regulier diploma kan dus gaan werken in deze sector. Waar zijn we dan mee bezig ? Als u de regularisatie van nepstatuten overweegt, begin dan met deze vrij beperkte sector. Zo kunnen meisjes die vaak slechts een diploma beroepsonderwijs hebben, maar dit werk met een groot hart zullen doen, een kans krijgen.

Van Cleuvenbergen

Ik pleit dus voor die structurele financiering. We staan immers zwak als we laten merken dat we zelf niet in middelen hebben voorzien voor deze sector : niet via VIPA, alleen via tewerkstelling, en dan nog voor niet-reguliere tewerkstelling. Ik be-treure dit en hoop dat dit de goede kant zal uitgaan. Maar we zullen dit heel actief blijven volgen.

De heer Luc Martens : Als ik me goed herinner, be-talen de ambtenaren een bijdrage. Maar als men het heeft over ambtenaren, dan gaat het echt over mensen die werken in de administratie. Ik ben er niet zeker van of het geldt voor alle VOI's, en ik denk dat het momenteel al evenmin geldt voor de leerkrachten. Het zou goed zijn dat eens na te gaan. Dat moet u nog wel wat mogelijkheden bie-den in uw strijd voor het dossier.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 11.15 uur.*
